

Da saa Rigsdagen samledes, og da Ministeriet Berntsen ønskede at træde tilbage, saa ved det ærede Medlem ogsaa meget godt, i hvor høj Grad man baade fra Socialdemokraternes og det radikale Venstres Side ønskede, at Ministeriet skulde have fortsat, og naar det ærede Medlem mener, at derfra, hvor det parlamentariske Flertal var, burde naturligt ogsaa Ministeriet dannes, saa er jeg naturligvis som gammel Parlamentariker enig med ham heri, men Spørgsmaalet var netop, om der ikke kunde være dannet et bredere parlamentarisk Flertal den Gang end det, som alene sammensattes af Socialdemokrater og Radikale, og det kunde der; der havde intet været til Hinder for, at de 3 Grundlovspartier tilsammen kunde have dannet et parlamentarisk Flertal for den da siddende Regering, hvis Ministeriet Berntsen havde kunnet fortsætte. Jeg skal ikke atter komme ind paa, hvorfor det ikke kunde fortsætte, jeg tror ikke, at der er nogen Mand her i Landet, som har Begreb om Politik, der ikke ved, hvad Grunden var. I alt Fald skal man ikke rokke mig i den Mening, at det ærede Medlems Optræden ved Forhandlingen om Dagsordenen her i Tinget i Juni Maaned 1913 — saa vidt jeg erindrer, den 12. Juni — var yderst afgørende for, hvad der skete — hvilken Bevæggrund der var bag denne Optræden, det skal jeg ikke komme ind paa. Dette angaaende Spørgsmaalet om den nuværende Regerings Tiltræden.

Angaaende Spørgsmaalet om Skatterne, som det ærede Medlem var inde paa, og det radikale Venstres Stilling til dem, idet vi fandt, at de var for store, mens vi med bedre Forstaaelse burde have indset, at de ingenlunde var det, skal jeg sige, at det jo var en rent saglig Drøftelse, der blev lagt til Grund for dette Spørgsmaal om, hvorvidt man kunde komme ud af det med nogle Millioner Kroner mere eller mindre. Derimod er det faktisk, at det ærede Medlem i 1910 sagde om de nye Skatter overhovedet, at det var en „Bøhmand“ — et folkeligt og nydeligt Billede, som det ærede Medlem brugte —, naar man talte om, at man overhovedet skulde komme til nye Skatter. Der kan det ærede Medlem ikke klare sig ved en Henvisning til, at vi allerede havde faaet nye Skatter i Forbindelse med Militærlovene af 1909. Nej, Spørgsmaalet var, hvorledes hele Landets finansielle Stilling var, og i den Henseende havde jeg, som da var Finansminister, sagt, at der vist krævedes Skatter til omtrent 12

Mill. Kr. Dette afviste imidlertid det ærede Medlem fuldstændig paa et Møde i Præstø. Hvorledes er det muligt, at det ærede Medlem kunde have en saadan Mangel paa Forstaaelse af, hvad vor finansielle Tilstand paabød? Kan denne Mangel paa Forstaaelse sammenlignes med, at man fra vor Side to Aar efter rejste en Diskussion om, hvorvidt der skulde nogle flere eller færre Millioner ind ved de nye Skatteforslag? Aldrig benægtede vi nemlig, at der maatte nye Skatter til; Spørgsmaalet var kun, hvorvidt der skulde nogle Millioner mer eller mindre til, og hvis det endelig skal være, saa maa jeg da sige, at den senere Tids Finanshusholdning ikke har vist, at det just skulde være *det* Beløb, vi trængte til, som vi fik. At vi *nu* trænger til alt, hvad vi kan faa i Statskassen, det mener det ærede Medlem ligesom jeg; det maa vi ganske se bort fra, men at det Beløb, der indbragtes ved de nye Skattelove fra Samlingen 1911—12, just var det, som maatte til for at føre Finanshusholdningen i 1912—14, lader sig ingenlunde paastaa med absolut Sikkerhed.

Det vigtigste Punkt under denne Debat er imidlertid Spørgsmaalet om Ministeriets nuværende Stilling. Det ærede Medlem ønsker ganske sikkert netop at drage Debatten derhen, og jeg giver ham Ret i, at det er egentlig det væsentlige Spørgsmaal, og det er tillige et Spørgsmaal, som virkelig hænger noget sammen med den Sag, vi diskuterer, for saa vidt som der her er fremsat et Forslag fra Regeringens Side, som man kræver, at Folketinget skal gaa ind paa. Jeg tror, at det ærede Medlem er enig med mig i, at naar der stilles et saadant Forslag og Regeringen kan godtgøre, at der er god Grund til det, saa maa alle Partier gaa ind paa det. Men naar det ærede Medlem brugte det Ord, at man altid skulde gaa ind paa de ministerielle Forslag, naar deres Nødvendighed var godtgjort, maa det ærede Medlem lige saa godt som jeg vide, at det egentlig er en subjektiv Afgørelse, om man betragter noget som godtgjort eller ikke. Man kan i og for sig ikke kræve, at man straks skal have den samme Mening om Nødvendigheden, som Regeringen har. Det gælder altsaa ogsaa de Skattelovforslag, der tidligere er fremsatte. Men — for altsaa, som sagt, at vende tilbage til den nuværende Situation — saa hørte jeg, at det ærede Medlem sagde — jeg ved ikke, om det netop var overfor os —, at en Opposition ikke kan